

Encara no toca, de moment

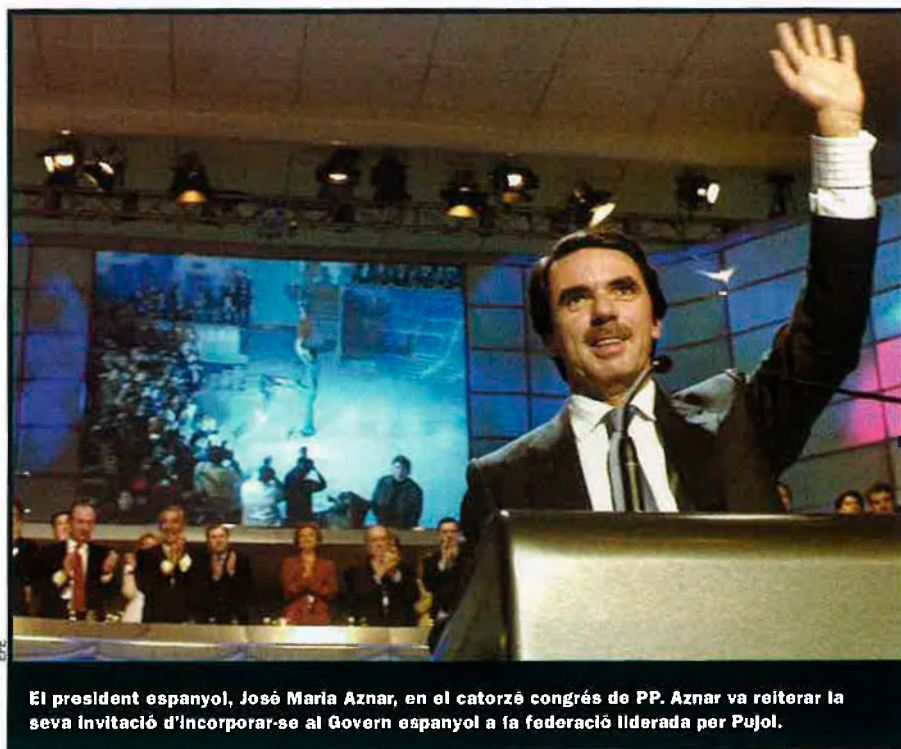
El catorzè congrés del PP es va convertir en un bany de triomfalisme entre les bases dels populars i d'exaltació incondicional al lideratge de José María Aznar. El màxim dirigent dels populars, atrinxerat en el seu concepte de "patriotisme constitucional", va voler tornar a fer la rateta a CiU. Aquesta vegada, un solemne discurs de Jordi Pujol al Col·legi d'Advocats de Barcelona deixava ben clar que ara no toca. De moment.

No va servir per resoldre la incògnita de la successió d'Aznar, però tan se val. El congrés del PP es va convertir en una sobredosi de confiança per a la militància d'aquest partit. Així, Aznar reiterava la seva intenció de no repetir candidatura el 2004. I els militants acceptaven amb resignació cristiana els designis del seu líder. Però l'entusiasme generat en la convenció popular no deixava cap esclatxa al pessimisme. Qualsevol candidat serà bo, perquè Espanya va bé, és el missatge que José María Aznar va inculcar a les seves bases.

Amb aquesta fortalesa, el president espanyol va tornar a oferir cadires al Govern de l'estat als seus socis catalans de Convergència i Unió. Una oferta que es reiterava després que la federació lidera-

da per Jordi Pujol ja havia dit que no podia acceptar, tot i que algunes veus deixaven una porta entreoberta per al futur.

No és la primera volta que el catalanisme sent cants de sirena que l'inviten a entrar en un govern espanyol. Hi ha hagut molts ministres catalans en governs d'Espanya, prop d'una setantena, com ara els casos de Josep Piqué, ministre d'Exteriors, o Anna Birulés, de Ciència i Tecnologia, o Narcís Serra i Josep Borrell, entre d'altres, en els governs del PSOE. Però l'entrada de partits catalans en governs espanyols ha tingut dos episodis en la història i tots dos, de resultats prou esquifits. Entre el 1917 i el 1922, la Lliga Regionalista, de la mà de Francesc Cambó, va participar en els governs d'Antonio Maura i Manuel García Prieto. La participació de tres ministres de la

El president espanyol, José María Aznar, en el catorzè congrés de PP. Aznar va reiterar la seva invitació d'incorporar-se al Govern espanyol a la federació liderada per Pujol.

Lliga (Cambó, de Foment i d'Hisenda, i Felip Rodés, d'Instrucció Pública, i Joan Ventosa Calvell, d'Hisenda) no va reportar cap èxit polític per a la formació catalanista. De fet, la inestabilitat d'aquell context polític, amb la monarquia d'Alfons XIII, va fer fracassar els objectius polítics de la Lliga, com la reforma de l'estat a través de la seva democratització i l'obtenció d'una autonomia catalana.

Durant la Segona República arriba el següent episodi de participació de ministres catalanistes. ERC, el partit llavors hegemònic a Catalunya, i polítics

pròxims a aquesta formació van participar amb alguns ministres en governs espanyols. Els fruits d'aquella col·laboració tampoc no van ser gaire espectaculars. De fet, des de l'aprovació de l'Estatut de Catalunya del 1932, la participació de nacionalistes catalans republicans es va convertir, en uns governs de vida molt curta, en una presència testimonial, és el cas, per exemple, del Ministeri de Marina de Lluís Companys, el Ministeri de Comunicacions de Miquel Santaló Pavorell, o la breu participació de Carles Pi Sunyer com a ministre de Treball.

En l'actualitat, el nacionalisme català ha obert diverses vegades el debat de la conveniència o no de participar en governs espanyols. Tant el PSOE com el PP han temptat CiU amb alguna cartera ministerial.

En aquesta ocasió, el PP ha volgut posar de nou la pastanaga davant de CiU. Aquesta oferta, cal emmarcar-la, segons algunes fonts de la federació catalanista, en l'estratègia política del PP pel que fa als nacionalismes anomenats perifèrics. El fracàs electoral dels populars en les eleccions basques, el 13 de maig del 2001, quan ja veien l'exministre de l'Interior, Jaime Mayor Oreja, a la *lehendakaritz*, els va fer replantejar objectius. L'estratègia de fulminar electoralment els nacionalistes bascos era el primer pas per fer el mateix a Catalunya i resoldre de manera definitiva l'anomenat problema de l'encaix d'Espanya. La victòria electoral del PNB-EA obligava a refer l'estratègia. Ara, el PP continuaria la seva feina sistemàtica d'aïllament polític del nacionalisme basc democràtic, paral·lelament a un intent sistemàtic d'acostament a CiU. Es a dir, que, si amb el PNB l'estratègia política és semblant a la famosa del "*váyase, señor González*", d'assetjament constant, amb els nacionalistes catalans sembla que Aznar pretén, a llarg termini, una mena de dissolució del catalanisme en el seu projecte espanyol. Segons aquesta interpretació, és en aquest context que cal situar l'oferta d'Aznar a Pujol. Una oferta que, d'altra banda, no deixa cap espai de negociació possible de programes polítics.

Vist això, el president de la Generalitat de Catalunya i president de la federació CiU, Jordi Pujol, va voler escenificar el rebuig a l'oferta de manera clara i ritual en un discurs, fet al Col·legi d'Advocats de Barcelona, el passat dimarts 29 de gener. Pujol mai no ha estat partidari de participar en un govern espanyol mentre hi hagi elements d'autogovern per a reivindicar. I així ho va voler deixar clar: "L'element reivindicatiu desapareixerà algun dia. Llavors seria possible participar en un govern espanyol!". Però els populars saben que aquest és el darrer mandat de Pujol.

Enric Rimbau

dimecres 6 de febrer SEYDU dimecres 13 de febrer JORGE
DREXLER, ROGELIO BOTANZ, ALEJANDRO FILIO
divendres 22 de febrer MARTIRIO dimecres 27 de febrer LUCHO
ROA divendres 1 de març MIGUEL POVEDA divendres 6 de març
FRANCA MASU

músiques possibles '02
cicle de músiques

Teatre Tivoli-Burjassot

Plaça de Santa Doroteo, Casa de la cultura de Burjassot. Informació tel. 96 316 04 30

902.15.00.25
btvticket.com

UBVA
Inket